YÜKSEKŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ
KASIM-ARALIK-OCAK 2021 YIL 4 SAYI 25

Gelecek Hakkında Neden Fikir Oluşturamıyoruz? - Ahmet Cemal Gürsoy

Oğlak taze besinler için dağa çıkarken- Avni Onur Sevinç

Gelecek kader midir? - Berna Elkabes

İnsanın Bir Günü Hayatının Özetidir – Nazan Yüksek

Hatırladıkça Yaratmak – Merve Ay

Wegener Bir Teorinin Peşindeydi Peki Biz Neyin Peşindeyiz - Seda Yılmaz

Gelecek Anda Saklıdır- Merdol Can Dinçer

Zeytine ve Geleceğe Güzelleme- Nilgün Korkmaz

Gelecek Geçmişse – Hande Ersoy

Zaman-Beden ve Kişilik- Maurice Nicoll

Yolun Anahtarları – Yüksek Şuur

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ

DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

Ahmet Cemal Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni

Berna Kamacı Gürsoy

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

Ve

Yayın Kurulu

Avni Onur Sevinç

Berna Kamacı Gürsoy

Hande Ersoy

Merve Ay

Kasım-Aralık-Ocak 2021

Sayı: 25

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Çatma Mescit Mah. Akarca Sok. Dış Kapı No: 43 İç Kapı No: 3 Beyoğlu İstanbul
Tel: +90 (212) 245 22 26
E-mail: info@yukseksuur.com

www.yukseksuur.com

Yüksek Şuur'da *yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır.*

İÇİNDEKİLER

3
Kışa Merhaba
Yüksek Şuur
4
Gelecek Hakkında Neden Fikir Oluşturamıyoruz?
Ahmet Cemal Gürsoy
5
İlahi Nizam ve Kainat'ta Dünya İdaresi
YŞBD
6
Oğlak taze besinler için dağa çıkarken
Avni Onur Sevinç
7
Gelecek kader midir?
Berna Elkabes
9
İnsanın Bir Günü Hayatının Özetidir
Nazan Yüksek
10
Hatırladıkça Yaratmak
Merve Ay
12
Wegener Bir Teorinin Peşindeydi Peki Biz Neyin Peşindeyiz
Seda Yılmaz
15
Gelecek Anda Saklıdır
Merdol Can Dinçer
16
Zeytine Ve Geleceğe Güzelleme
Nilgün Korkmaz
18
Gelecek Geçmişse
Hande Ersoy
20
Zaman-Beden ve Kişilik
Maurice Nicoll, Cilt 3
21
Yolun Anahtarları
YŞBD

Kışa Merhaba; En uzun gece

YŞBD

Ocak ayından geçiyoruz. Geçişlere döngüler diyebiliriz. İnsanlık ailesi olarak, gelişen akılcılık ve maddecilik, bizi döngüleri takip etmekten uzaklaştırdı. Diğer taraftan döngüler hayatımızı oluşturan etkilerdendir. En bildiğimiz mevsimler.

Kültürümüz, yaşam şekillerimiz mevsimlere göre değişiyor. Dolayısıyla, mevsimlerdeki enerjilere yanıt vermeye başlıyoruz. Bu biraz daha açılmak ister tabi ki. Yaz ne demek kış ne demek, neden oluşuyor, hangi gezegenler işin içinde gibi.

Buradan rahatlıkla şuraya geçiyoruz, insan gezegen üzerinden gelen enerjilere ve güçlere tepki verir. Bütün doğa, gezegen, güneş sistemi tepki verir. Sadece bize inmiyor tesirler aynı şekilde gelişen sadece "insan" varlığı değil. Doğadaki diğer krallıklar da gelişiyor.

O zaman kişi, bu kişi arayan kişidir tabi ki, hangi enerjiler ve güçler üzerine iniyor önce bunu keşfetmelidir. Burada arayan kişi, biricik enkarnasyonunu incelemeye başladığında daha büyük bir enkarnasyonu incelediğini fark eder, eğer edemezse, kişi kişilik araçlarında takılı kalır.

Bunu, dağın yamaçlarında bitki toplayan şifacıya benzetebiliriz. Yukarıda neler olduğunu biliyor musun? Tam burada, birçok şey daha kendini açar. En temeli "neden" sorusuna verilen cevaptır.

Dergimiz bu sayıda, kışı incelemeye, sorular sormaya devam ediyor. Sorular varsa cevaplar da vardır. Cevapların nasıl geldiğini görmek de ayrı bir başlık. Bilgelik, yaşam tecrübesi dediğimiz birikimle görülebiliyor. Kişilik araçları içinde uyumsuzluklar varken hayatın sana gelen cevaplarını çok net göremiyor kişi. Tam kör değiliz, tam açık halde de değiliz.

Bu bizi yolda, arayışta, grubumuzda tutuyor. Kendini bilme ekseni, entegre olmaya ve entegre olduğun "planın" ifade edicisi olmaya getiriyor bizi. Belki de gelişim yolcuğunun dışsal bir sonucu olmalıdır? Bu gayet normal değil mi? Tarikatlarda kişi seviyesine göre farklı kıyafetler, farklı renkler kullanır. Diğer inisiyasyon topluluklarında farklı madalyalar, nişanlar, kıyafetler kullanılıyor. Şamanların farklı kıyafetleri, güç tılsımları, kolyeler gibi araçları kullandığını bilinir. Her ne kadar gelişimin dışsallığı bir ölçüt olmasa da, fiziksel dünyada araçlarımızı ifade unsuru olarak kullanmamız gerekiyor.

O halde, arayıcı gelişiminin dışsal ifadelerini yazılarına yansıtırsa ve bunu gizlerse, ortaya çıkan ürünlerden biri de "dergi" olur.

Tek bir anın içinde yaşayan, tek bir ortam içinde yaşayan varlıklar olarak birbirimizi aydınlatmaya çalışıyoruz. Bu tek ortam da kademe kademe tabi ki, gelişiminize göre katmanlar size görünür oluyor.

En azından hepimiz yazıları ve harfleri görebiliyoruz. Buradan başlayarak, harflerin yok olduğu kademeler doğru giderken bize dikkat enerjinizi vermenizi tavsiye ederiz.

Gelecek Hakkında Neden Fikir Oluşturamıyoruz?

Ahmet Cemal Gürsoy

Önce, gelecek hakkındaki zaman bilgilerimizi gözden geçirelim. Enerjiye yön veren niyet ve istekler mekan yaratır. Ruh boyutunda yaratıcılığımız inşa edicidir, her an izlenimleri takip etmek onunla birlikte yaşamak için anlamlar oluşturur. Bu bizim döngüsel olarak fikir oluşturamama nedenlerimizin de başlatıcısıdır. Her zaman ruh gibi okuyamadığımızda izlenimin gerçek doğası yerine, çağrışımla hatırlamaya başlarız. İşte varlıksal inşa sorunumuza bir bakış açısı. Gerçek izlenim yerine yatay, kişilik, benlik gözlemlerinde her seferinde tekrar hedeften uzaklaşan gelecek oktavının kırılması böyle başlar.

Fikirlerimiz anlık izlenimlerle kozmosu da kapsayan bir ilk an genleşmesidir. Işık böyle bir düzenin malzemesini ve yasalarını içerir. Gelecek, doğa vasıtasıyla, yani kozmosla her an denetler ve boşluk arar, ilk gerçek izlenimin oktavı doğru devam ediyor mu? diye. Bu da bizim hayatlar boyu sınavlarımız olur, imtihanlar ekler.

Fikir; ruh ve madde kompozisyonu olan varlığımızın, onun eylem aracı olan bedenimizin zorunlu üretimidir. Yaradılış bir fikirdir. Var olan her şey bu fikrin devamı ve açılımıdır. Ancak bu fikre yeni ilaveler düzeni sürdürebilir. Bir beden olmanın dışında, fikirler üreten şuurları oluşturup geliştiren ışıkla beraber gizlenmiş ışıkları açığa çıkaran sonsuz bir hikayenin bu ana düşen yansımasıdır. Ruhun hatırlama ve dikkat ile ilgili anlarının gerekçelerini oluşturur fikirler. Basitçe büyük kavramların izini sürer, yakalar, büyütür, genişletir. Sonra gelen varlıkların önünü açar. Boş durduğumuzda, anı kaçırdığımızda, fikirlerin yaratıcı ışığına gölge düşer, bu dualitenin mücadelesi gibi sürerken, her şeyin iyi tarafında duran ruh olduğumuzu unutmamak bizim gelecekte de yaşamamızı sağlar.

Gelecekte var olabilmek, zamanı küresel bir anlayış fikrine çevirmek için daha içten yaşamak, dürüstçe ilerlemek, sadık bir samimiyetin uygulayıcısı olmak, ışıkla inşa etmek, geleceğin bu günden fikirleri olmamızı sağlayacaktır.

İlahi Nizam ve Kainattan Seçmeler:

Dünya İdaresi Hakkında

Dünya, Güneş Sistemi içinde bir organdır ve Güneş Sistemi'mizin en ileri küresidir. Güneş'in inkişaf derecesi sistemdeki kürelerin inkişaf derecelerinden üstün olmayıp, birçoğunun altındadır. Basit maddesi olan Güneş de sistemin geri bir küresidir. Fakat maddesinin basitliğinden dolayı manipülasyonu (kullanılması) da kolaydır ve aslında bu yüzden, sistemin gezegenlerini ve özellikle Dünya'yı idare eden vazifeliler, daha ziyade Güneş'te bulunurlar. Yani tüm gezegenlerin idaresinde rol alan vazifeli varlıkların daha çok Güneş'te toplanması, ona sistem içinde, bu bakımdan, ayrı (özel) bir yer verilmesine neden olur.

Her gezegenin, güneş sisteminin ve galaksinin bir manyetik alanlar sentezi vardır; yüksek vazifeli varlıklar, vazifelerini bu alanlara tesir ederek yaparlar. 'Manyetik alan'lar yoluyla dünyaların, sistemlerin, güneşlerin hâl ve durumlarına tesir edebilecek hareketler, ancak çok Yüksek Plânların işidir ve kuşkusuz bunlar Aslî Prensibin (Aslî Prensip) icaplarına (Aslî icap) göre kontrollü olarak yapılır.

Bir güneş sistemindeki herhangi bir kürede meydana gelecek değişiklikler de, o kürenin manyetik alanına yapılacak tesirlerle mümkün olur. Yani bir kürede icap eden sayısız değişmeler; o kürenin manyetik alanına, sistemin güneşinden veya başka bir yerden gelecek tesirlerle meydana gelir ki, bu tesirler de vazife plânının o sistemde vazifelenmiş bulunan varlıkları tarafından direkt veya endirekt olarak gönderilir.

Dünya'nın idaresinde vazifeli varlıklar da mesela Dünya'daki küçük veya büyük tabiat olaylarını Dünya'nın kapsamlı ve geniş manyetik alanından istifade ederek, bu alana çeşitli tesirler göndermek suretiyle meydana getirirler. Dünyadaki bütün hareket ve sonuçları meydana getiren tesirler, 'Ünite'den süzülerek gelen aslî direktiflere göre, dünyanın muhtaç olduğu (ihtiyaç duyduğu) durumları sağlamak vazifesiyle yükümlü (Yükümlülük) Yüksek Plân'dan direkt veya endirekt olarak Dünya'nın manyetik alanına inmektedir. Bu tesirlerin dozları; ne biraz fazla, ne de biraz eksik olmamak üzere, tam kıymetleriyle gönderilmekte ve böylece aslî icaplar yerine getirilmektedir. Mesela Dünya'da bir deprem, bir volkanik püskürme, bir tufanın ortaya çıkması gibi büyük tabiat olaylarının meydana getirilmesi, manyetik alanına vazifeliler tarafından gönderilen tesirlerle sağlanır.

Dünya idaresindeki organizasyonlar ya da gruplar

'Organizasyon'larda ve organizasyon sistemlerinde (Organizasyon sistemi) vazifeli varlıklar, vazifelerini, kendi organizasyonları içinde, üç genel ve koordine vazife kadrosunun (Üç ana kadro) Ünite'den gelen prensip ve direktifleri altında, kıl kadar şaşmadan yerine getirirler. Bu vazifeler çeşitli 'âlemler'e ait sayısız işlerdir.

İlahi Nizam ve Kainat kitabından alınmıştır.

Oğlak taze besinler için dağa çıkarken

Avni Onur Sevinç

Ocak ayındayız. Bu ayda birçok şey oldu. Kalpteki nokta uyandı ve yıldızı görenler magiler Meryem'e gittiler ve hediyelerini verdiler. Birleşme yaşandı, bir önceki zincir güneşle aramıza girdi. Kabuk, ışığı engelleyemedi ancak "gizledi".

2020 Mart ayında başlayan planlı salgın senaryosu insanlık ailesi üzerinde olumlu sonuçlar yarattı. Olumlu tanımına tepki vermek isteyebilirsiniz, ancak şu argüman oradadır; eğer sorun insanların hayatlarının kaybetmesiyse, bütün dünya ülkeleri olarak Yemen'de olan biteni konuşmamız gerekiyordu. Ya da temel beslenmesini yapamadığı için hayatını kaybedenleri neden konuşmuyoruz?

O zaman konu sadece kayıplar değil başka bir şey. İnsanlığın iyiliğine ve gelişimine destek olmaya, bu sorumluluğu paylaşmaya çalışan öğrenciler olarak, o "başka" şeyi keşfetmek de bizim sorumluluğumuz.
Komplo, siyaset, politika, yönetim sistemleri değil burada vurgulamak istediğim.

Dünya, enerjilerin bir görünümü. Hangi enerjiler ve güçler şu anda faal durumda? Dünyadaki aktif güçler ne? İnsanlık ailesi nelere tepki veriyor? Arayan kişi, dünyayı nasıl görüyor ki ya da görmeli ki? Yedi kıtaya inen enerji başka, onların yöneticileri başka, o ülkenin, kıtanın dünyaya verdiği yansıttığı enerjiler başka. Tesir nasıl hareket ediyor? Bu canlı kutsal kitabımızdır. Çok aktif bir şekilde görünür eğer düzgün kaynaklara sahipseniz.

Hayatımız, kültürümüz, geleneklerimizin oluşturduğu görünmeyen dünyalar bize özeldir. Her ülkenin, halkın da başkadır. Başka ülkelere ziyarete gittiğimizde bunu hemen anlarız.

Oradaki kişilerle aramızdaki fark nerede başlar? Onları şekillendiren enerjiler nereden gelir? Neden böyle ayrımlar oluşmuş?

Bunu ayrım beyaz ışığın farklı renklere ayrılması gibidir. Demek istediğim, dünyayı izleyin. Ne oluyor? Neye destek olabiliriz? Destek olmanın da seviyeleri nerede başlar?

Fizikselden başlar daha yükseklere gider. O zaman bir şey oluşmadan önce görünmeyen dünyalarda oluşuyor diyebiliriz. Kökler orada, burada ne var? Dallar.

O zaman bizim gidip hem köklerde hem de dallar da çalışmamız gerekir. İyi de kökler nerede, nasıl ulaşırız? İşte olayın düğümlerinden bir tanesi.

Kişi, sorumluluğu seviyesinde daha büyük planlara dahil olurken karmasını da açar. Çünkü karması olmasaydı onlarla uğraşmazdı veya onları görmezdi. Bu öğrencinin dışsal seviyesini de bize bildirir. Sürekli seviyeler ve ayrımlarla ilgili konuşuyor gibi görünsek de, nerede olduğumuzu anlatmaya çalışıyorum çünkü bunu göremiyoruz.
Göremediğimiz için de kişilikler bizi farklı bir noktada tutuyor.

Bunlar arayanların ilgilendikleri başlıklardır. Bu hayatta nereye kadar gideceğiniz sizin dünyalara verdiğiniz cevap ilgilidir. Onu seçmekle ilgidir, seçtiğinizi canlı tutmak da bunu kapsar. Böyle bakıldığında kişi, taşıdığı alanı gereğince seçim yapabilir ve canlı tutabilir. Bu tamamen bizim sorumluluğumuzda. Bu birçok şeyin açıklaması aynı zamanda da gizemi.

Şu sorular bizi belirli bir elektriksel yükte tutabilir. Neyi seçmeliyim? Sorumluluğum nerede başlar, nelere dahil olmalıyım?

Sorularla kalalım. Bir sonraki anda görüşmek üzere.

Gelecek kader midir?

Berna Elkabes

Önce kader nedir? diye soralım.
Kader, çeşitli olası potansiyellerden realitemize düşendir.

Kaderimize mahkum muyuz, yoksa bilinçli seçimlerimizle onu yaratabilir miyiz?
Maneviyat ve bilim, özellikle kuantum mekaniği, ikinci seçeneğe EVET diyor.
Kader mahkumları değiliz ama öyleymişiz gibi davranıyoruz. Potansiyellerimizden haberimiz yok. Otomatik pilotun kontrolündeyiz. Hayat olayları ile sürükleniyoruz.
Olayların içinde aktif, bilinçli roller alamıyoruz. Bugüne kadar kazandığımız çeşitli kişilik arketiplerini sergiliyoruz.

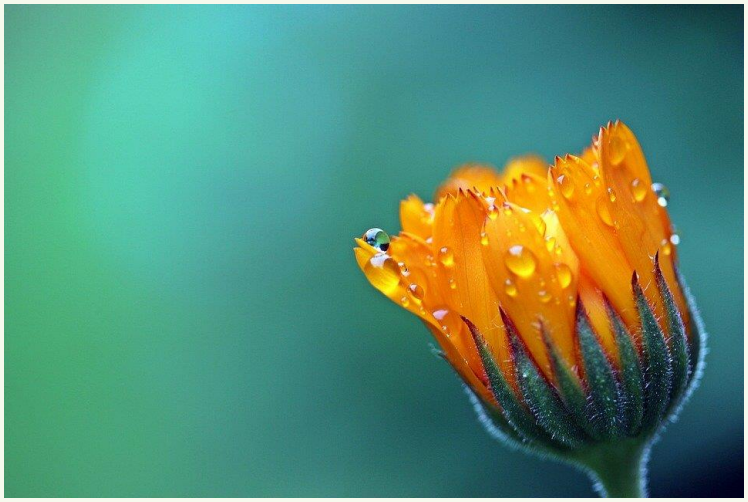

Beynimizde hali hazırda trilyonlarca bağlantısal ağdan oluşmuş sinirsel bir ağ var. Bu network; genetik geçmişimiz, atasal kayıtlarımız, geçmiş yaşamlarımız, ortak insanlık bilincinden aldıklarımız, alışkanlıklarımız, bize öğretilmiş her şeyden oluşuyor. Herhangi bir uyaran karşısında beynimiz bize danışmadan bu networkteki verilere göre bir tepki seçip gönderiyor. Zihnimizin %95 i böyle çalışıyor. Yani bilinçaltı kayıtlı verilerimizin kontrolünde.

Yüzeysel yaşamaya alıştıysak, derinlere inmeden, nedeni nasılı sorgulamadan maddi dünyanın hazları ile oyalanıyorsak genellikle rahatsızlık hissetmeden yaşayıp gidiyoruz. Ama ayağımızın altındaki halı çekildiğinde, bir şeyler ters gittiğinde, artık görünen hayatın olduğu haliyle bize yetmediği, daha fazla anlam ifade eden bir şeylerin olması gerektiğini hissettiğimizde bilinçaltı alarm vermeye başlar. Siz kaptan köşkünde elinizde içkiniz ufku seyrederken makine dairesinde yangın çıkmıştır. Kokusu burnunuza gelmeye başlar. Bir huzursuzluk, sıkıntı, sıkışmışlık hissedersiniz.

Bedeninizde de birtakım sinyaller başlar. Bu aşamada antidepresanlara sığınıp kendinizi oyalamak için daha fazla dünyaya kaçarsanız otomatik pilota geri dönersiniz, değişim şansını kaçırırsınız. Halbuki bu sıkıntıları dönüşüm için bir fırsat olarak kullanabilirseniz, geleceğinizi yeniden inşa edebilirsiniz.
Bu dönüşüm için illa acı ile öğrenmenize gerek yok. Kendini bilme yolunda çaba gösteren her birey, hayat olayları zorlamadan da dünyasını alt üst edebilmelidir.
Geleceği yaratabilmek, kaderimizi yazmak için bilinçli seçimlerimiz olmalı. Kendimize sorduğumuz güçlü, hedefe yönelik sorularımız olmalı.

Ben ne yapmak istiyorum?
Bu dünyada varoluş amacım ne?
En iyi yapabildiğin şey ne?

Hayatının inisiyatifini tamamen eline almak insana zor gelen, yüksek sorumluluk isteyen bir şey. Halbuki önceden belirlenmiş sabit bir kadere mahkum olmak kolay ve güvenli.
Dönüşüm, cesaret istiyor.

Bilinmeyen, karanlık sulara girmek birçok potansiyel barındırıyor ama korkutucu, tehdit edici, güvenliğimizi tehdit ediyor.

Dönüşüm; sürdürülebilir gayret, yoğun istek, umut, çaba gerektiriyor. Hiç kolay değil. O kadar zorlayıcı olabiliyor ki çoğu kişi yarı yolda pes edip, eski kişiliklerine sarılıyor, bilindik limana geri dönüyor. Bu durumda benzer benzeri çekiyor, aynı döngüler, aynı kader motifi tekrarlıyor. Siz yine şikayet edip yakınıyorsunuz.

Sözlerinizin, düşüncelerinizin, dikkatinizin nerede olduğu ne kadar önemli!!
Bilimin de artık maneviyatla ortak paylaştığı paydalar var.
Kuantum fiziğinde gözlemcinin etkisi kuramına göre, gözlemci etkisi ile maddenin davranışı değişiyor. Düşünceler kuantum alana salınmış saf niyetler.

Diğer bir deyişle:
Düşünce kaderdir.
Düşünce gelecektir.

Yeterli süre, yoğun imajinasyon ile bir düşünceyi zihninizde yaşatır, onu duyguydu ile evlendirirseniz, bu sizin öz bilginiz, geleceğiniz olur. Beyninizdeki nöral ağlarda yeni bağlantılar oluşur. Eski patikalar basılmadığı için kaybolur, yeni yollar açılır. Böylece beyniniz fiziki olarak da değişir. Bu bedenin de değişmesiyle sonuçlanır.
Biyografiniz biyolojiniz olur.

Genlerimize bile mahkum değiliz. Genler sadece eğilimleri belirler. O genlerin açılıp açılmaması, çeşitli çevresel koşullara bağlıdır. Sigara, alkol, gıda katkı maddeleri, radyasyon gibi dış etkenler yanında onlar kadar önemli, hatta bazen daha da önemlisi toksin duygu ve düşüncelerimizdir. Ne yemeliyiz diye kafamızı çok yoruyoruz ama asıl dikkatimiz ne düşünmeliyiz?
Nasıl hissetmeliyiz? de olmalı.
Olumsuz duygu ve düşüncelerin tersi olarak olumlu düşünce- duygular ve inancın hastalıklar üzerinde mucizevi etkisi var. Tıp literatürü modern tıbbın yardımı olmadan insan zihninin büyük başarısını ispatlayacak örnekleri ile dolu. Bu insanlar hastalıklarını bir kader olarak kabul etmeyip, kendi güçlerine inanmış ve hastalıksız bir gelecek yaratmışlardır.

Evet, gelecek yaratılabilir.
Bu inisiyatif kimseye bırakılamaz.
Geleceği yaratabilme olasılığını kabul etmek bile başarı için önemli bir adımdır.
Hayatımızın sorumluluğunu alabildiğimiz, bu uğurda ataleti bırakıp harekete geçebildiğimizde gelecek bizimdir.

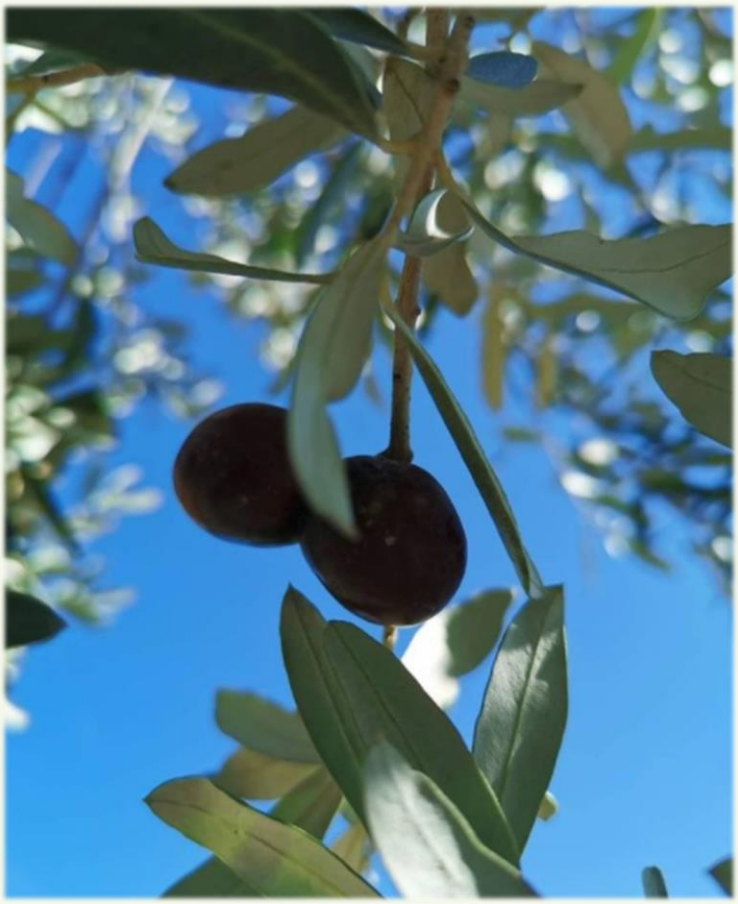

İnsanın Bir Günü Hayatının Özetidir

Nazan Yüksek

Bir gün hayatımızın özeti ise, o günün içinde hatırladığımız anlar kadar yaşamış olmaz mıyız? Bir ömrü tek bir günle kapatmak evren için ve kendimiz için ne büyük bir haksızlık. Kendimizi yenilemediğimiz ve yatayda bıraktığımız her gün aslında ömrümüz dediğimiz kavramı sabitlemiş olmuyor muyuz?

Ömür farkındalık dolu günlerden oluşmalı. Yenilemediğimiz her gün, akmayan bir dere misali yosun tutmaya mahkum oluyoruz. Bazen hayat bize şefkat gösterir ve yeniliklerle karşımıza çıkar. Ancak yenilik de sınavı ile gelir, koca bir ömrü tek güne sığdırma, farklı davran diye. Biz ise çoğu zaman aklın yani geçmişin bilgiçliğini tercih ederiz. Halbuki o anlarda içimizden cılız bir ses duyarız, bu sefer farklı yap, farklı bir şey dene diyen… İçimizde büyütmemiz gereken o cılız sesin değil de öğrendikleri kadar olan zihnimizin sesinin peşinden gidersek maalesef aynı sonuçlara mahkum oluruz. Olayın kahramanları değişir ama senaryolar hep aynıdır.

Oysa bazen rüzgara güvenmek gerekir. Teslim olmak gerekir, seni daha farklı, belki de senin en ihtiyacın olan yere götürmek için gelmiştir gelen. Bir hikayede okumuştum:
“Rüzgara güvenmezsen bataklıktan fazlası olamazsın” diyordu. Bizler daha fazlası olmayı hak ediyoruz.

Konfor alanlarımızdan çıkarak, kendimiz olduğumuzu sandığımız şeyleri bırakarak daha çok kendimiz olarak bu özeti büyütebiliriz. 24 saatimizi değiştirerek. Sanırım bu da ancak yeniye açık olarak, bazen bildiklerimizi tümüyle unutarak ve tabi ki de şimdinin hakkını vererek olacak. Yani her şeyi yeni ve taze izlenimlerle yaparak. Ne geçmiş bilgisi ne de gelecek beklentisi ile; şu anın ihtiyacı ile …

Değişim ve dönüşüm için bir sonraki an bir öncekinden canlı olmalı.

Evet hayat bir gündür. Sadece bu güne sahip olduğumuzu ve yarına sahip olmadığımızı düşünsek, şu anda yapmakta olduğumuz şeyi yapmaya değer bulur muyduk? Şu an konuştuklarımızı konuşur muyduk? Unutmamak lazım ki bizler yalnızca bu küçük, görünür anda yaşamamakta; her yöne genişleyen, görünür ve görünmez bir dünyada yaşamaktayız.

Bize ait bu tek günde yalnızca hatırlayarak yaptığımız seçimlerle yol alabiliriz. Yükselen bir hayat içsel değişimi ifade eder. Böyle bir değişim için gerekli bir kapasite ve çaba yoksa hayat değişemez. Sadece yaşadıklarına sabitlenmiş olanlar; yani çıkarlarına, acılarına, ilgilerine, korkularına, ünlerine, pozisyonlarına, prestijlerine vb. bağlı olanlar ,o kadar kendilerini mühürler ki içsel değişim için hiç bir istekleri de kalmaz. Koca bir ömrü fark etmeden bir gün gibi yaşar ve tamamlarlar.

Halbuki ; Bütün şeyler var olmaya son verdikten sonra başlar. Hayat bir gündür ve belki de o gün son gündür.

Hatırladıkça Yaratmak

Merve Ay

“Gelecek” denildiğinde hepimizin zihninde oluşan genel ve bilindik bir tanımlama ya da bir ifade vardır. Kelime anlamına baktığımızda buna yakın ifadeler görürüz; “gerçekleşmesi beklenen” , “daha gelmemiş olan zaman”, “ileride yaşanacaklar”...vb. Bu tanımların ardına sığınıp, onun getirdiklerini deneyimleyebiliriz, bu bir seçenek.

Ancak, öte yandan kendi tanımlarımızı yaratabiliriz, bu da bir başka seçenek. Kendimizi nerede nasıl ve ne şekilde görmek istiyorsak ona doğru evriliyoruz. Özgür seçimlerin tezahür ettiği bir yaratımın içinde şu soruyu soruyorum: Öğrenilmiş bir tanımın dışına nasıl çıkabiliriz? Gelecek dediğimiz kavramı biz nasıl yaratabiliriz?

Öyle bir süreç içinden geçiyoruz ki, tanımların, kalıpların, alışagelen her türlü düşünce tarzının değişip dönüşmesi gerekiyor. Kendimizi hatırladıkça yaratıyor, hatırladıkça geleceği çağırıyoruz. Biz kendimizin şuurunda çağıramadığımızda, bizim için hazırlanan hazır bir yemeği yiyen oluyoruz. Oysa tuzundan yağına en ince detayına kadar işin içinde olabilir ve biz bunu farkındalıkla hayatımızın içinde deneyimleyebiliriz.

Nasıl? sorusu zihinde beliriyor. Cevapları ve reçeteyi bekleyen bir zihin işlerin kolaylaşacağını düşünüyor. Zihni biraz geride tutmak, kalp ile anlamaya çalışmak işimizi kolaylaştıran oluyor. Yaptığımız işin içine duygu katmayı unutmadan olayların içinden geçerek başlayabiliriz. Kendi çabamızla fark edebildiğimizde, içimizde canlılık başlar. Burada ifade edileni deneyimlemek için gereken çaba özeldir. Bu özel çaba dürüstlük, alçakgönüllülük, fedakarlık, feda etme gibi birçok kavramı da içerir. İçlerini boş bıraktığımızda anlamlarını kaybederler ve varlık kendisinden beklenen o çabayı göstermek istemez. Kendi iradesi ile kendi gerçeğinden ve geleceğinden uzaklaşır. Yaratılan geleceği yaşamayı başlar. Öte yandan vazgeçmeden devam edebilen bir varlık, canlanma ile beraber hatırlama kıvılcımlarını oluşturur.

Ertelediğimiz anlar, ama diyerek kurduğumuz cümleler, dıştan içe yaşadığımız haller, geçmişi taşıdığımız bohçalar, her şeyi bildiğini sandığımız zihin ve eski kalıplarla yapmaya çalışmanın verdiği yorgunluk, tüm bunları bir kenara bırakıp yeni olanı çağırmak, her an’ı yeni gibi yaşamak, hepsinin üzerinde kapsayan ve kucaklayan başka bir algıya taşıyacaktır bizi.

Yaşamak ama o da öylesine değil, içinde şuur parçalarını, çabayı ve dikkati barındırarak. Öyle olmalı ki, sevgiyi, kalpten olmayı, samimiyeti ve derinlerdeki sessizliği duyabilmeyi canlandırmalı.

Bu deneyimler varlıksal ihtiyacımız doğrultusunda bizi “Yapmak üzere geldiğimiz şeyi hatırlamak” ve buna hizmet eden bir yürüyüşte olmaya doğru götürür. Kendimizi hatırlamak bize geleceği gösterir. Yapılacak olana ışık tutar, içinde bulunduğumuz an’ı gözlemlemeyi, her ne yapıyorsak onun içinde dengeli var olmayı anlatır. Bir yüzü yavaşça

aydınlanan bir objenin görünür olması gibi kendi geleceğimizi aydınlatmaya başlarız. Kendimize dokunuruz önce, “Ben” dediğimiz tanımın zannettiğimizden çok başka bir şey olduğunu anlamaya başlarız.

Kabukları sıyrılan bir meyvenin özüne ulaşır gibi, saklı olan potansiyeli açığa çıkarırcasına yolda ilerlemeye başlarız. Attığımız adımlar farklılaşır. Öyle hemen bir an’da olmaz hiç bir şey, hiç vazgeçmeden ekstra bir çaba ile çalışmayı gerektirir. Maddi ya da manevi her hal içinde göstereceğimiz bu çaba bizi gelecek dediğimiz kavrama doğru taşır. İçeride bir kazan kısık bir ateşte kaynamaya başlar, ısının dönüştürdükleri bir buhar gibi süzülür. Tüm varlığımızla o dönüşümün farkında olmaya başlarız.

Değişimi şuurla fark etmek, bir sonrakilere açılan kapı olur. Bir önceki an, sonrakini inşa etmeye başlar. “Gel” diye seslenen bir bütünün parçası olma şuurunda, hedef dediğimiz o gerçekliğe doğru yürümeye başlarız. Özlem duyduğumuz kendi geleceğimizi kendimiz yaratmaya başlarız.

An içinde yaptığımız seçimler, eylemler, fikirler, duygular her biri yardımcı olarak çalışmaya başlar ve yolculuğumuz anlam kazanır.

Gelecek seslenir, duyabilen ona doğru hareket eder. Hatırlayan her kalp kendi geleceğini yaratabilir. İçinde olan potansiyeli açığa çıkarır, ışığını yaymaya ve parlamaya başlar.

Sevgi, çaba ve samimiyet ile…

Wegener Bir Teorinin Peşindeydi Peki Biz Neyin Peşindeyiz

Seda Yılmaz

Biz Nereye Çekiliyoruz?

Kıtalar niye birbirinin üzerine çekilir?
Olaylar neden birbirinin üzerine çekilir?
İnsanlar neden birbirinin üzerine çekilir?
Şeyler birbirini neden çeker?

Sonu acı ile bitti dediğimiz doğa olaylarının altına bakınca bir günah, suç aramak veya talihsizlik ve kötü şansla ilgili pek çok şey söyleyebiliriz ama depremlerin gerçek sebebi, sonuçta bilimin şimdiye kadar bulabildiği kadarıyla kıtaların birbiri üzerine çekilmesiyle oluşuyor.

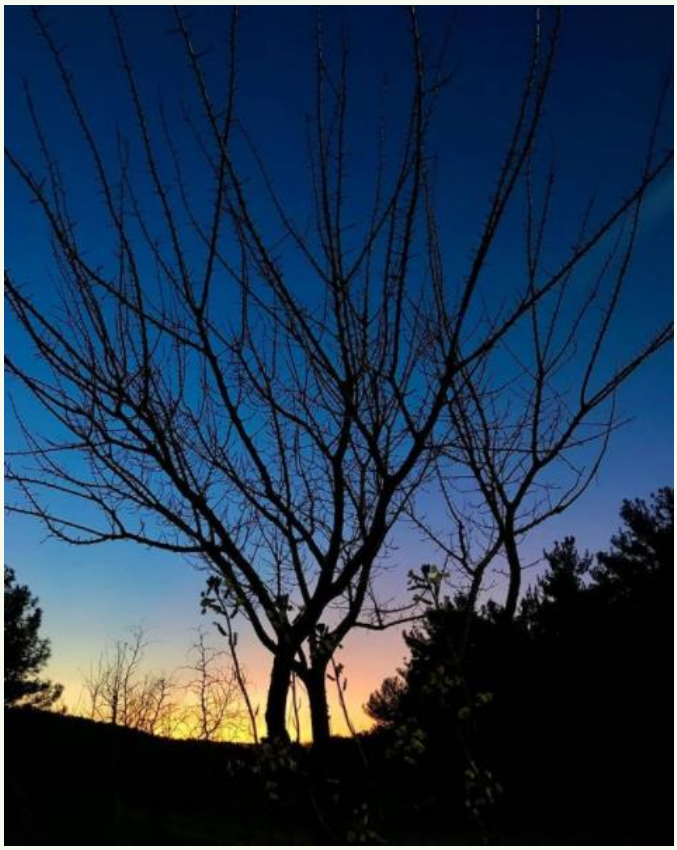

Birbirimize niye çekiliriz, hiç düşündünüz mü? Neden?

Bir erkeğe ya da kadına, bir coğrafi bölgeye, bir yemeğe, bir müziğe, bir duyguya niye çekiliyoruz; neden…?

Yoksa insan doğası da birbirine kavuşmaya çalışan 7 kıta parçasıyla aynı sistemle mi çalışıyor?

Nereden geliyor bu mıknatıs etkisi?
Kendini tam hisseden şey başka bir parçaya çekilir mi?

Bu çekilme sonucunda bir kazanç sağladığımızda iyi şans, sağlamadığımızda kötü şans konusuna yoğunlaşırsak çekilimin yönü ve kaderi hakkında özgür bir düşüncemiz veya yaptırımımız olur muydu acaba?
İyi şansa sevinip kötü şansa içimiz kan ağlarsa bu dünyada vicdanen görevimizi yapmış hisseder miyiz ya da bir insan neden vazifesine çekilmeyi durdurmak için acıya ve ilk şoku atlatmak için haz vasıtasıyla unutmaya yönelir diye de sorabiliriz?

Bir sıkıntı baş gösterdiğinde İngilizlerin oluşan baskıyı hafifletip zihni barış içinde düzene koymayı çağırmak için kullandıkları "önce bir çay demleyelim…" gibi dahiyane bir hizalanma yöntemini neden kristalleştirip tüm güne yaymayı seçiyoruz.
Ama asıl soru insan neden aldığı karar ve yöntemlerde kristalleşir.

Yani herhangi bir soruna yaratıcı bir yöntem geliştirip bu yöntemi klişe haline getirir?

Tüm kozmos o sonsuzluk işaretini sürekli genişleterek devam ettirmek, aydınlık ve karanlığın barışını daim kılmak için birbirine yaklaşırken insan neden o orta noktada "cinnah bir adım daha atmam…" diye durur?
Biz neden duruyoruz?

Biz kime kafa tutuyoruz?

Her şey böylesine birbirine doğru akarken insan varlığının, kişiliklerin üflemesiyle evrenin ortasında stop etmesi varoluşa bir küskünlük müdür?

İnsan neden küser?

Bazen dünyadaki tek şuurlu sorunun neden sorusu olduğunu hiç hissettiniz mi?

Ve bu soruya çekilirken acıdan korkan benliklerimizin sorulardan kaçmak için ne kadar efor sarf ettiğini ve bunu neden yaptığını hiç düşündünüz mü?

Mesela şöyle desem kıtaların birbirine çekilme gerçeğinin sonucu çarpık bir düzenin görünür olmasını sağlayan deprem olmasaydı biz depremle daha iyi bir ilişki kurar ve gerçek sebebi üzerine derinleşir miydik?

İnsan neden duygularında derinleşmekten korkar?

Konuya birbirine kavuşmak isteyen aşık toprak parçaları gibi baksak mesela … Belki de elimize geçerli aletler alıp romantik bir şekilde onları bir araya getirmek için çapa yapardık diye düşünüyorum. Sevenler kavuşsun diye…
Sevenlerin zaten kavuşacağı hakkında bir şüphemiz mi var ya da günlük hayat bilgilerimize dayanarak sevenleri kavuşturabileceğimize dair bu özgüveni neden edindik?

Şuur olmadan tutulan özgüven balonu patladığında neden şaşırma oyunu oynarız?

İnsan kendi ile barışabilir mi veya barışmaktan niye kaçar?

Peki sevenlerin kavuşmasının suyun kaynama derecesinin 100 derece olması gibi değişmez bir kader olduğunu hiç düşündünüz mü?

Su elementinin dünyanın her yerinde 100 derecede kaynaması iradedir ama onu ayağımıza dökmemiz yönü değişebilecek bir kaderdir diyebilir miyiz? Deriz belki ama bu hakikatı hayatımızın her anına nakşedebilir miyiz?

Kıtaların birbirine kayması bir iradedir ve o tutkuyla yaşanan bu çekilim sonunda binaların yıkılması fikri ile aynı şey değil mi?

Bugün dünyanın pek çok yerinde kaynar su ile kendini haşlayan insanlar için kendisi ve yakın çevresi kademeli olarak bir acı çekerken kıtaların çekilmesiyle oluşan deprem sonucunda kitlesel ölümler olduğunda acının kademeli şekilde büyümesi ve sonucunda acının kitleleri din, dil, ırk gibi farklılıklar olmadan birbirine çekmesi arasında ki temel fikrin kokusunu hissedebilir miyiz?

Kitlesel bir acı sonrası aynı kitlelerin kişiliklerin yarattığı farklılıkları bir anlığına da olsa yok sayması ve birbirine sarılmasının yarattığı sevgi ortamı ile biz neyi besliyoruz?

Yoksa biz hiçbir besin üretemediğimiz için o birlik bize hayat öpücüğü mü veriyor?

Tanrı neden acıtarak öğretiyor diye bir soruya sıkıştık, sorduğumuz soruların daha ötesini merak etmek bir özgürleşme sağlar mı?

Ya da biz doğa bize oyunlarını göstermediği dert üstü murat üstü zamanlarda neyi beslemeyi unutuyoruz da doğa bize birbirimize bu birlikteliği hatırlatmak için kendi sevdalı çekilimden pay veriyor?

Sormadan edemeyeceğim, insan neden tembelliğini çok acı çekiyorum kalıbıyla örtmeyi seçer?

Gerçek dediğimiz şeylerin hakikatla ilgisi var mıdır?

Gerçeğin sürekli değişmesi ve hakikatin aynı kalması bizde bir farkındalık oluşturur mu ve bu farkındalıkla aynı şeyi farklı bir tarzda inşa edebilir miyiz?

Neden var olabileceğimize tepki veriyoruz…? Varoluşumuza tepki vermezsek daha barışçı olmaz mıyız?

İnsan neden tepki verir, insan neden savaş ister, insan neden durdurur, insan neden...? Neden insanız..?

Bu konuda klişe ve yüzeysel olmayan bir cevabımız var mı, insan olma halimizi bir savunma geliştirmeden veya sitayişli şakalarla geçiştirmeden harbiden sorabilecek anı yaratabilir miyiz?

Suyun kaynama derecesi kadar bir hakikatımız yok mu, neden olmasın?

Bir su kadar hakikatimiz yok mu?

Yoksa su kadar cesurca o hakikatle akmaktan korkup “ önce bir çay demleyelim Harry ve mümkünse çay sonsuza kadar ocakta kalsın zira ben kendimle yüzleşememe molasındayım…” mı diyoruz?

Bu yazının bir cevabı yok, bir fikri var.

Temel fikri "neden" sorusunu sormaktan neden korktuğumuz veya korkan tamponlarımıza eyvallah deyip uyurgezer bir mutluluk hali ile bir yenisi gelene kadar tembelleşmemiz hakkında... Biz vazifemizin doğallığına küçük yaşlardan başlayarak ürettiğimiz kişiliklerle itiraz geliştirip “hayır ben 7 kıta gibi olmayacağım, kendi kıtamda istediğim yere çekileceğim…” deyip bir eşek inadına çekilmemizle ilgili nasıl bir soru sorup ve bu terse düşmüş izlenime barış olsun diyebiliriz onun hakkında…

Ve bir şey var içimden akan ve neden diye soramadığım, çünkü sevgi suyun dünyada 100 derecede kaynaması kadar tartışmasız bir ilke…
Her şey dediğimiz, her şeyin merkezinde bir hikaye… Seni, beni, bizi içine çeken pembe bir gülün vakumlama hikayesi…
Pembe gülün adı Barış olsun, tatlı kalplerimiz onla dolsun...

Gelecek Anda Saklıdır

Merdol Can Dinçer

Şuuru geliştirmek, genişletmek kendimizi hatırlamak ile ilgilidir. Akışımız, yaşayacaklarımız ve sınavlarımız yani şuurlanmak için sunulacak fırsatlar bugünkü "hal"imizle belirlenir. Şuurumuzda bir açılma, sıçrama olduğunda geleceğimiz de genişleyen şuura uyumlu olarak değişir.

Çaba ve dikkat şuurlanmanın talep ettiği en önemli iki pratiktir. Gelecekle ilgili kendini bilen bir fikir oluşturmak, geleceğe rastgele etki etmemek için bu çabayı sürekli kılmak ihtiyaçtır. Çabayı bırakırsak veya ertelersek ne kendi geleceğimizle ne de toplumsal gelecekle ilgili bir fikir oluşturamayız.

Diğer bir yandan, an içinde şuurlanıp şuurlanamayacağımız da bu yazgının bir parçası olabilir mi? Yani nerede şuurlanıp nerede şuurlanamayacağımız da belirli mi? Şuur, iradenin özgürleşmesiyle açığa çıkan enerjiyle besleniyor. Bu ayrışmada saf sevgi doğuyor. Şuurlanmayla gelen bilgi altbenliklerin besini olmadığı, çalışmadan düşülmediği sürece birliğe hizmet eden enerji üretimi gerçekleşiyor.

Dualitede yaşayan insan için zaman iki nokta arasında akışkandır. Eğer bu zaman algısını kırabilirsek, gelecekteki şuurlanmayı bugüne taşıyabilir ve akışta kırılma yaratabiliriz. Böylece an içindeki şuurlanma geleceği değiştirebilir. Gelecekle ilgili oluşturulacak fikirler için ihtiyaç duyulan alanı açabiliriz. Böylece ağzımızdan çıkacakları çıkmadan duyabilir, zihnimizin vereceği tepkileri daha vermeden görebiliriz. Bu mikrosaniyelik farkındalık sadece kişinin kendi geleceğini değil, toplumsal geleceği de değiştirebilecek bir farkındalıktır. Bu; iki nokta arasındaki zamanda "güç" olarak adlandırılabilir. Yine bu gücü nasıl kullanacağı insanın dualitesinin bir parçasıdır. Dualitede doğan duyguların, entellektüel merkezde, duygusal merkezde ve hareket merkezinde eş zamanlı farkındalığı bizi yine bu dualiteden çıkartabilecek anahtarı da sunar. Gelecekle ilgili fikir üretmememizin önüne geçen dualite, onun hükmünden ayrışabilmemiz için ihtiyaç duyulan anahtarı içinde barındırır. Bu nedenle, gelecekle ilgili fikir oluşturabilmek ve birliğe hizmet için yaşam içinde oluşturduğumuz duyguların takibi, gözlem ve uygulama için çaba ve dikkatin sürekliliğini korumak bir ihtiyaçtır.

Zeytine ve Geleceğe Güzelleme…

Nilgün Korkmaz

İlyada Destanı'nda Homeros bir zeytin ağacının altında oturur. Zeytin ağacı ona şöyle der: "Ben herkese aitim, kimseye ait değilim. Sen gelmeden önce de buradaydım, sen gittikten sonra da burada olacağım."

Denilir ki zeytin bütün ağaçların ilkidir ve zeytin yaradılış, kurtuluş efsanelerinde vardır. Kökünden, yaprağına, meyvesinden yağına kadar besler, sağaltır, temizler, mesh eder.

Ölmez ağaç denir. Ömrünü tamamladığını düşünseniz dahi bir bakmışsınız köklerinden filiz verivermiş.

Gelecek fikri zeytin ağacı ile yaşam bulmuştur sanki. Yaradılış içinde sonsuzluk fikrini özümsemiş; hayat, yaşam, canlılık olarak, umut olarak maddi, manevi kollektif bilince indirmiş gibidir.

Tufandan sonra karayı arayan Nuh Peygamberin saldığı beyaz güvercin geleceğin, umudun habercisi bir zeytin dalıyla döner. Bu efsanede geleceği karşılamak için gemi inşa edilmiş, gemi içindeki hazırlıklarda o çerçeve de gerçekleştirilmiştir.
Zeytinin yetiştirilmesine baktığımızda da: Zeytin yüksekliği sever, yetişirken bir dönem soğuklama görmeye ihtiyacı vardır ki özündeki faydalı maddeler zengin olsun diye.

Bu yönüyle de insana benzetebiliriz. Beşer halinden, insan haline, kendini bilme haline geçtikçe şuur durumu yükselecek ona göre verimi, üretimi artacak, söylemleri de parlak olacaktır. İnsanın soğuklama ihtiyacı konfor alanını terk edip, yeniye açık olmasındadır. Bu aynı zamanda gelecek için fikir oluşturmak da demektir. Kadim bilgilerden dallarımızın, köklerimizin nerelere uzandığının farkındalığını getirir.

Ve gelecek için fikir üretirken zeytin gibi budanırız. "Budayıcı zeytinin mimarıdır." der Ustası. Budama ile dallar arasına rüzgar, yağmur, güneş ışığı rahatlıkla ulaşır ve belki oluşabilecek hastalık, gelebilecek zararlıları da önler. İnsana baktığımız da geleceğinin inşası yolunda benliklerinin elinde oyuncak olup, budanmamış zeytin gibi çalılaşmaya meyil etmemek için ihtiyaç olan gözlem araçlarını kendimizin mimarı olarak kullanmak kıymetli olacaktır. Bu da uyanık olmayı, dikkatte olmayı gerektirir.
Zeytinde dallar arasında rekabet olmaması için uygun dallar budanır ki verim verecek olan dala gölge düşmesin. Benlikleri gözlemek, fark ettiklerimizle özdeşleşmemek, zeytin ağacında olduğu gibi var yıllarımızı(ürün veren taraflarımızı), yok yıllarımızı(ürün vermeyecek taraflarımızı) bilmek geleceğin inşasında hız katacaktır.

Gözlemlenen ve kişinin kendisince hoş bulunmayan tarafları insafsızca yargılanmamalı, şefkatli bir farkındalıkla

gözlemlenmeli ve anlayışa dönüştürülmelidir. Zira yine zeytin ağacında olduğu gibi bir sonraki senenin filiz gözleri o fark edilenin içinde cevher olarak gizli olabilir. Dibindeki ayrık otlarının temizlenmesi, dip filizlerinin budaması, sulaması yapıldığında çalışma ben'inin yardımcıları, ürün arttırıcıları olabilirler bu benlikler.

Ağaçların ekili olduğu alanı gözlemlediğimizde, oluşabilecek hastalık ve zararlıları da erken fark ederek önlem almak mümkün. Tıpkı kendimizi gözlemlediğimizde, genel düzenimizi aksatacak zararlı ve hastalık diyebileceğimiz işaretler oluşurken; "Şimdi yumruğum sıkıldı, kaşlarım çatıldı, kalbim hızlı atmaya başladı ve bunların arkasında negatif bir duygu geliyor… Dur…"

İşte tam da bu nokta da geleceğe güzelleme yazarız. Çünkü gelecek ötede değil tam da o anın içindedir. Zeytinin kökünden, dalına, yaprağına kadar taşıdığı bilgi gibi.

Gelecek Geçmişse

Hande Ersoy

Gelecek diye zihnimizde bu andan ayırdığımız zaman aralığını bugünden başka yerde kılan şey nedir?

Geçmiş gerçekten de yitip gitmiş bir zaman dilimi ve mekansal bir uzam olabilir mi?
An'da yaşamanın kapsayıcılığı, geçmişi ve geleceği nasıl kucaklar?

Özetle, geçmişimiz bugünü oluşturdu ve bugün de geleceği oluşturur diyoruz. Bu ifadedeki küçük gizli kalmış kırıntıları, günün ekmeğine dönüştürmeye çalışalım hep beraber.

Ben dediğimiz kavramın, bugün kullandığımız bedenlerimizden ibaret olmadığını ve pek çok geçmiş yaşam deneyimi adını verdiğimiz tecrübeleri barındırdığını biliyoruz. Aynı şekilde gelecek adını verdiğimiz, henüz tezahür etmemiş yani şuurlu bir karşılaşma haline dönüşmemiş potansiyeli içerdiğini de... Öyleyse gelin biraz daha geniş bir mercekle bakmaya çalışalım, varlığımızın hikayesine. Ruh cevherinin, madde alemi içindeki yolculuğunun aracıdır varlık.

Kendi içinde farklı bedenler diye ifade ettiğimiz, enerjetik seviyelerden oluşur. Bu farklı frekanslarda titreşen alanlar bütünü, kendi içinde farklı şuur seviyeleridir de aslında. Eğer astral beden adı verilen, duygusal beden seviyesinde şuurlu olabilirsek, astral projeksiyonlar yapabilir, astral malzemeyi kullanan diğer varlıklarla iletişim kurabilir, astral alanın izin verdiği şekillendirmelerle etkiler yaratabiliriz. Örneğin şifayı ele alalım. Şifanın da dereceleri mevcuttur elbette.

Kimi varlıklar çok daha güçlü iyileştirme etkileri yaratabilirken, kimi varlıklar daha sınırlı şifalandırmalar yapabilirler. Bu da tamamen kişinin kullanabildiği enerji gücüyle ilgilidir. Enerji de bir maddedir ve bir gücü vardır. Bu bahsettiğimiz güç, iyileştirici olabileceği gibi yıkıcı da olabilir. Bu konularla ilgilenen öğrenciler için bir ustayla çalışmanın gerekliliği burada devreye girer. Şifa kişinin kendisinden değil, kozmik enerjiden akar ve aktarabilme kapasitesini belirleyen şey kişinin varlıksal genişliğidir. Günümüzde çok fazla insan, şifa, ruhsal yolculuk, dünya gezegeninin iyiliği, ışık, görünmeyen alem, ruhsal tekamül konularıyla ilgileniyor. Peki sizce gerçekten dünya daha bir yer olmaya doğru gidiyor mu? Neden, dünyamız savaşlarla, doğal felaketlerle, hastalıkla çalkalanıyor?... Bugünümüzü, dün dediğimiz geçmiş zamanın içinde mi yarattık?

Varlıktan, süptil bedenlerden ve enerjiden bahsettik. Dünya gezegeni üzerinde, bu günkü kimliğimizle yaşadığını varsaydığımız bedenlerimiz, bu bütünsel skalanın en alt seviyesini oluşturuyor. Şuur olarak da en az ışık içeren hali aslında. Deyim yerindeyse,

neredeyse burnumuz toprağa batmış haldeyiz. Peki doğduğumuz andan itibaren böyle miydi? Değildi elbette. Doğduğumuzdan yaklaşık 7 yaşımıza kadar, beyin dalgalarımız theta frekansında titreşiyordu yani neredeyse hipnoz halindeydik. Çocuklar bu yaş aralığında, bir sopayı eline alıp bir ata dönüştürebilir, bir kumaş parçasıyla dünyalar kurabilir, taşlarla yeni alemler yaratabilirler. Bu yaratıcılık, kullandıkları enerjiyle ilgilidir.

Düşseler de canları yanmaz ya da hızla atlatıverirler, adeta görünmez bir koruyucu kalkanla korunuyor gibidirler. Öğrenmeyi tamamen kopyalayarak yaparlar. Adeta görüp duydukları şeyleri sünger gibi çekip alırlar. Bu yüzden bu yaşlarda edinilmiş algıları daha sonradan kırmak çok zordur, günümüzü tehdit eden döngüler oluşturuyorsa, yardım almak en iyisidir. Şuurumuzun yüzde 95'i bilinçdışı dediğimiz alanda gizlidir ve bizler kişilik paltosunun altında kendimizle ilgili her şeyin hakimi bizmişiz yanılgısındayken, asıl patron gizlide horlamaktadır.

Gömülü kalmış, şuur seviyesine çıkmamış her ne kadar, korku kaygı, kısaca negatif duygular yaratan yanlış düşmüş izlenim varsa burada birikmiştir. Hiç beklenmedik anda ağzımızdan çıkıveren kırıcı bir söz, istemsiz sıkılan yumruklar, öfkeyle gıcırdayan dişlerin ardında saklanan negatif enerji, bizler ışıktan varlıklar olma gayreti içindeyken arka planda çalışmaya devam eder. Varlığımız bize şöyle fısıldar: "Hey burada olup bitenlere dikkat et, bunları şuurunun üstüne çıkar ve aydınlat. Yoksa gelecekte dışsal olaylara dönüşüp sana ders çıkarman için karşılaşacağın olaylar olarak karşına çıkacaklar. Uyanık ol! Olanı anda, olduğu gibi kabul et ve icabına bak.
Bunu ŞİMDİ yap..." der. İşte geçmiş, gelecek ve şimdi tam da bu noktada bir aradadır. Karanlık dediğimiz ve görmezden gelme alışkanlığımızı çeşitli bahanelerle meşru kıldığımız inatçı yanımız, bize her şeyin yolunda olduğu masalını anlatmaya devam eder. Biz de ona inanmaya çok gönüllüyüzdür. Böylece hayatlar akıp gider, varlığımız, ruha karşı sorumluluğunu her geçen zaman enerjisinde biraz daha unutur. Oysa zaman, bize ödünç verilmiş bir malzemedir ve bedelini talep eder. Şuurlu çalışmalar yapmayan insanların doğup ölmelerinde olduğu gibi, dünya gezegeni maddesi olarak evrilip çevriliriz ve yanlış bir kanıyla şuur dediğimiz, arındırılmamış birikinti de daha sonraki yaşam formları için malzeme oluşturmaya devam eder. Çalışma buna, "ayı beslemek" der.

Gerçek şuur ise aydınlığı ve karanlığı beraber tanır ve doğru tarafta olmayı bilinçli bir tercih olarak ortaya koyar. İrade, yazının başında bahsettiğimiz, enerjinin gücünü doğru yönetebilme melekesidir. Liyakat dediğimiz ve yaşamlar boyu biriktirilmiş bu kuvvet maddesi, bu günümüzde bizi şuurunda olamasak bile korumaya devam eder. Hatırlayamasak da karanlığımızdan korkadursak da içimizde gizli bir umut olarak, bizi yolda tutmaya devam eder. Her anın içinde dönüşüm fırsatı vardır. Yeter ki biz gerekli iradeyi göstermeye gönüllü olalım. Gelecek denen henüz ortaya çıkmamış potansiyelin içinde, daha iyiye daha güzele doğru yol alabilmek için bugün üzerimize düşeni yapmaya hevesli olalım.

Uyanık olalım ve her anın içinde gizli olan ikiliklerin üzerine çıkma gayretini gösterebilelim. İyi, güzel, çirkin, kötü, ışık, karanlık diye ayırdığımız bütünlüğün, ruhun bu alemdeki macerasının gerekli bir parçası olduğunu hatırlayalım ve doğru olanı seçebilme gücümüzün artması için karşımıza çıkan nahoş olayları tebessümle karşılamayı bilelim. Geleceğin önümüzde uzanıyor olması, bizim bugünü yaşamamızın nedenidir. Bugün yaptığımız her şuurlu seçim, daha aydınlık bir geleceğin habercisidir.

Zaman-Beden ve Kişilik

Maurice Nicoll, Cilt 3. Sayfa 948-949

Zaman'ın Sonsuzluk ile ilişkisi, öncelikle şu çizimde temsil edilir:

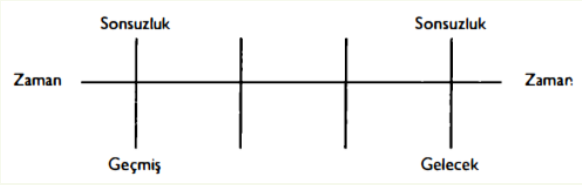

Yatay çizgi Zaman'ı -4. boyutu- temsil eder. Düşey çizgiler, Zaman'ın her parçasına her an dik açılarla giren 5. boyutu temsil eder. Zaman ve Sonsuzluk, daha basit bir biçimde, bir Haç ile de temsil edilebilir.

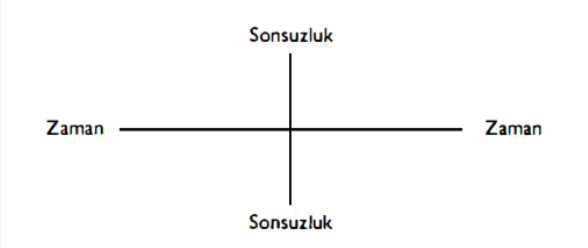

İnsan hem Zaman' da, hem de Sonsuzluk' tadır. Sonsuzluk, Zaman'a dikeydir ve Kendini Hatırlamanın doğrultusu budur; kişinin kendine ilişkin hissi şimdi ile belirlenir. Her şimdi sonsuzdur. Kişinin kendini hatırlaması için, şimdi hissinin girmesi gereklidir; Ben şimdi burada, Ben şimdi kendim, geçmişten veya gelecekten ayrıyım, kendimin şimdiliğinde, Ben şimdi. Ve eylem başarılıysa, Sonsuzluğun daima şimdide olduğunu ve Zaman' dan farklı bir tat olarak deneyimlenebileceğini kendi adınıza bileceksiniz. Artık duyular tarafından kaydedilen şimdiki andan söz etmediğime, Kendini Hatırlamanın sunabileceği bir içsel deneyim olarak "şimdi"den söz ettiğime dikkat edin. Gerçek "Ben" Sonsuzluk'tadır, Zaman'da değil.

Kendini Hatırlama, Zaman'ın ve Kişiliğin dışındadır. Kendini Hatırlamanın aceleci, endişeli Zaman'la ilişkimizin bize sunduğundan tamamen farklı bir his sunabilmesi şaşırtıcı değildir. Sonsuz olan Öz, sadece Zaman'la var olabilen Kişiliğin hislerine sahip değildir. Zamandan düşünmek, kişinin kendine ilişkin gerçek bir his sunmaz ya da daha ziyade, yanlış bir his verir: kendimize ilişkin olağan hissimiz. Kendimize ilişkin olağan algımız budur. Bunun ne kadar eksik olduğunu fark edebiliriz. İnsanlar neden böyle hareket ederler? Çünkü kendilerini doğru tarzda hissetmezler.

Hepimizin bildiği gibi, Çalışma bizim birer deney -kendini geliştiren organizmalar olarak yaratıldığımızı öğretmektedir; dolayısıyla, kendimizi neden eksik hissettiğimizi ve yalnızca hayat tarafından şekillendirilen -yani yalnızca edinilmiş Kişiliğini aktif kılan- bir insanın kendini neden her zaman eksik, tamamlanmamış ve dolayısıyla da içsel açıdan çaresiz hissetmesi gerektiğini anlayabiliriz. Kişiliği pasif kılabilecek olan şey Zaman'da yatan hayatın kuvveti değildir: onu oluşturan kuvvet bu iken, nasıl yapabilirdi ki?

Ancak farklı bir doğrultudan gelen başka bir kuvvet, Kişiliği pasif kılıp Öz'ü -yani bizim sonsuz parçamızı besleyebilir. Kişi ancak bundan sonra ezoterik öğretinin tamamının Sonsuzluk niteliğine sahip olması gerektiğini ve böyle olunca, sonsuz olan Öz'ü geliştirebileceğini görmeye başlayabilir. Ezoterik öğreti, bütün Zaman boyunca, bütün çağlar boyunca aynı kalır. Daima aynı şeyleri söyler.

Daima aynı şeyleri öğretir. Zaman'ın ve değişimin üstündedir. Zaman'daki Sonsuzluk'tur o ve bu nedenle de daima sonsuz hayattan söz eder.

Maurice Nicoll, Cilt 3. Sayfa 948-949 alınmıştır.

Yolun Anahtarları

Yüksek Şuur

YOL; arayışa başladığımız yer, kendimizi aramaya başladığımız yerdir. Yolda iken, anlamı bulmaya başlarız ve içinde sürdürülebilir olmak üzere var olma eğilimde oluruz.

Her varlığın kendine özgü tanım ve tarifi vardır. Ancak önemli olan ortak paydada birleşen bütüncül bir anlayışa erişebilmektir. Yol, yolculuk ve yolcuyu besleyen nice kavram vardır. Bunlar kapıları aralamayı, bir adım sonrayı yaratabilmeyi, neden ve niçin sorularını bulabilmeyi aşılar. Kendini arayan bir varlığı özü ile buluşabilmeye götürür.

Yolun anahtarları hiç kimseye ait değildir. Kozmosun malıdır, evrenseldir. Okuyan ve arayan herkes için aydınlatıcı bir ışığa sahiptir.

Bir olanı, birlik ruhunu, birliği anlama yolculuğunu tarif eder. Her bir kavramın kendi içindeki açılımı puzzle parçalarını tamamlayandır. Kavramların birinde zihnimizde oluşan bir soru, başka bir kavramın içinde anlam bulur ve tamamlanır. İç içe geçmiş halkalar misali soru cevap zincirinin parçalarını oluştururlar.

Belki hiç anlamadıklarımız ya da deneyimlemediklerimiz olacak, belki bir süre sadece tesiri kalacak, ancak sonuç odaklı değil de süreç odaklı olduğumuzda, ifade edileni günlük yaşamın içinde yakalamaya başladığımızda bu anahtarların görünürlüğü hissedilecek.

Bu kavramların hiç biri birbirinden ayrı değildir. Hepsi bütünün saçakları, ihtiyaç olan parçalarıdır. **Her bir parçanın tamamlayıcı etkisini bilebilme halidir anlayışı sağlayan.** Bu aynı zamanda kendimizin de tamamlayıcı bir parça olduğunu gösterir.

Bu kavramların açılımını yapacağımız bir yazı dizisine bu sayımız ile başlıyoruz.

Yolun anahtarları; varlıksal yolculuğumuzda birbirimizi tanımak, yaratımla ve kendimizle bağ kurmak, yanlış izlenimlerimizi fark etmek, hız kazanmak, anlayışımızı genişletmek, kırılan oktavları onarmak, sorulara cevaplar oluşturmak, potansiyelimizi açığa çıkarmak, kendimizi tanımak, kendimizi hatırlamak ve umudu hiç kaybetmeden geleceği yaratmak ile ilgildir.

Yazı dizisi tamamlandığında içimizde de bir tamamlanma duygusu oluşacak. Şimdi bu yazı ile başlayan süreç saçaklanarak dağılacak, çeşitlenecek, kalplerimize dokunacak, zihnimize, duygularımıza ve bedenimize etki edecek ve sonucunda bize anahtar olacak anlayışlar kazandıracaktır.

Birlikte fark edebilmek, birlikte bilmek ve yapabilmek dileğiyle…

Bize Yazın!

YŞBD dergi ekibi olarak geri bildirimlerinizi sizlerden duymaya ihtiyacımız var.

Görüş ve önerileriniz için : info@yukseksuur.com

Keyifli okumalar dileriz.